

finnas wisa tillförlitliga kännetecken, som bewittna
 verkligheten af en dylik högre meddelning till men-
 niskorna, genom ädlare än mängden utrustade na-
 turers inwerkän, gudomliga sändebud till
 släktets utveckling. Alla folkslag erkänna en wis
 gudomlighet, från hwilken de härleda sitt skydd och
 sin förädling, äfwen som sitt härstammande. Swä-
 rare äro dock deras epoker att bestämma. En slags
 nyssigt själa ligger öfwer det hela. De gamla lär-
 rare äro icke härom ense. Afskilliga berättelser lem-
 na grundade twifwelsmål öfriga, många dylika
 gudomliga agenter äro säkerligen fingerade. I alla
 fall, hwad är och förblifwer emedlertid wärdigare
 försynens och allting Skapares önsförg, än att tänka
 sig, för den efter sanning och förädling i behof
 stadda och törstande människan, en Guds uppe-
 barelse, lika så allmän och oinskränkt som solju-
 set för den materiella werlden. (Slut e. a. g.)

Ukustik.

Slädpartiet.

Skönheter! I, som på baler, soupeer
 Dansen er warma wid skjaternas takt!
 Skönheter, I, som på Bårs-asembleer
 Uti kristaller så dubbten er prakt!
 Fädrens berömmelse! ynglingars plåga!
 Stockholmska werldens jemt blommande wår!
 Wärdaste Skönheter! tör jag er fråga,
 Om på ett slädparti bjuda jag får?
 Se hur snön från himlen dansar
 Uti wals och i anglaise.
 Tråd och plank och tal han fransar
 Då hwar målåd äfarchaise.
 Hästen, der han halmen trampar,
 Och i spiltan står och stampar,
 Gnäggar och will ut i lopp,
 Se på hans hopp!
 För att få äran för skönheter springa,
 Will han ringa
 Med små bjellror i galopp.
 Redan har Solen spännt för sina fålar,
 Hängt på dem täcken af purpur och gull.
 Skjärnes dukar med rodnad hon målar.
 Nu för hon ut genom morgonens tull.
 Skogarne flydra, så lätt halkar släden
 Öfwer de bländande motnåttens glans.
 Skönheter, Skönheter med henne träden
 Ut i det fria wid slädarnes dans;

Silsmergrå stå bergets tallar,
 End på minsta gren och barr.
 Ifrån klippan återfallar
 Bjellrans klang wid drifwans knarr.
 Framför släden stolt, men sedig,
 Traskwarn löper, lätt och ledig,
 Utåt wägen som en pil.
 Wärdets il
 Ringlar hans gullmahn, som länden betäcker,
 Han sig stråker
 I en blind wäl hundra mil.

Men se det frostas i flor och i snö.
 Skjärne lättas, men kbliden blir sträng.
 Frysden? I, tjusande, leende snö
 Låtom öf göra med släderna swäng.
 Fort raska fåte! wänd om med hwar släda,
 Etallm. stargården skall bli wårt qwarter
 Der må en bal uti qwällen öf gläda
 Wädra små slickor, Er sätten här ner.

Låt öf nu i muntra dansar
 Sluta detta slädparti.
 Medan snön derute fransar
 Åkarn och hans kotteri.
 Ljuswa njien, dem wi smaka,
 Kanste aldrig mer tillbaka
 Kommen I i denna skrud!
 Wintrens Gud!
 Tack för din drifwa, ditt herrliga före,
 Ingen snö
 Glädjen som stämms här wid tonernas ljud.

Till lilla Carl på des s namns dag.
 Att helsas Carl med C, det är en åra,
 Som fritt med minsta barn wi dela må.
 En gång en högre förjd mitt hjerta önskar nära,
 Den, att så helsa eder Carl med K.

På tidningen Kometen för innewarande år
 1827, kan, med 5 R:dr Banco, praenumereras i
 Hrr Norman och Engströms Bokhandel.
 Resp. requirenter i landsorterna betala ferstid 2
 R:dr B:co, uti affändnings och fördelnings arswor-
 de. — Tidningen redigeras efter samma plan som
 föregående åren; hwarwid tryck och papper blir lika.

Stockholm,
 Elméns & Granbergs Tryckeri.

R o m e t e n.

N:o II.

Onsdagen den 7 Februari 1827.

Inrikes Underrättelser.

2:dra Delen af Biskop Wallins Religions-
tal är lagd under pressen och torde snart nog
blifwa syntig i bokhandeln.

Med denna månad utkommer från trycket en bok
under titel: Hvilken är Sveriges Religion?
En fråga till Medborgare med hjerta,
till Embetsmän med samwete. 1:sta Häft-
tet. Hvilken är Swenska statens Reli-
gion? jemte i bhäng, de Symboler,
hwaraf Swenska statens Religion be-
stämmas; beswuret original och Bib-
lisk öfversättning.

Wi hafwa wiserligen icke ännu känedom om huru
dessa ämnen af författaren blifwit trakterade, men
de äro för oss alla högst wigtiga, och en undersökning
i dessa ässeenden på mångfalldigt sätt gagnelig
och upplysande, isynnerhet för dem, hwilka såsom
Särwån skola döma öfwer religiösa twister. Nöda-
wändigt är det desutom för hwarje medborgare att
hafwa sig bekant, hwad han, i ässeende på Stats-
religionen, enligt wår nu gällande constitution bes-
swurit, om till exempel det är alla, eller blott en-
del af wåra symboliska böcker?

Till Skådaren.

Motto: Thefutur, hwilkom må wäl underligt föres-
komma, om en endas möda och anläggning
skulle, i thenna tiden, befinnas med selagligheter
omgifwen? Företal till Tunelds Geografi.

Skådaren har, då han förledne fredag framträd-
de i det Allmänna, fäst ett synnerligt öga på Ro-

metens uppsats om Andeliga Auctoriteter, och
i en, till hälften höjdragen, till hälften nedlåtande
och öfwerseende ton, som kläder honom så wäl, yt-
trat den förmodan, att meningen med uppsatsen
icke kunnat vara någon annan än den, att, som
ordspråket säger, skära alla Consistorier öf-
wer en kam.

Beswäret med den förmodan kunde den wärde
Skådaren hafwa besparat sig, då det i den tablade
uppsatsen med tydliga ord, äfwen för en skådare,
står att läsa: "Swerige har också haft, i en Ruds-
beck, en Rydellius, o. a., hwilkas minne leswa i be-
rdm och wälsignelse, ja, det äger wäl ännu bisho-
par, hwilka kunna återopå såsom exempel på, hwad
detta embete utträttar och betyder, när det efter A-
postelen Pauli föreskrift förwattas. Att wi allt fram-
gent må äga sådana, kunna wi wiserligen förwän-
ta af ett redligt och tänkande pressterskaps om-
hugsan wid wälet af candidater, samt af konungens
höga och skarpsynta wisshet wid besättandet af ledig-
blefne biskopsstolar."

Den, som behagar genomgå de dessa ord, måste
wäl medgifwa, att wi bestämt uppgifwit undantag
från den allmänna regeln, wi uti uppsatsen yttrat.

Hwad för öfrigt det beträffar, huruvida Rome-
ten gjort sig förtjent af, att utan ansbrände af bes-
wisande facta, blifwa trodd på sina ord, och om
skåtunda icke besyffningarne böra anses, såsom hö-
rande till samma class med en wis annan Tidnings-
angrepp på en annan Embetsmans corps m. m. —
så wilja wi för en hwar, som i detta ämne önskar
stadga sin opinion, till en hörjan exempelwis an-
tyda på Handlingarne om besättande af
Eloquentiae Lectionen i Linköping och wi

dare på ett par dylika om Walförättningen i Torpa Pastorat, i vederbörlige embetsverk här i Stockholm att bese, för hwem som skäda will.

Hwad åter beträffar vår äfigt, huru de andeliga auctoriteterna använda sin myndighet, torde bestyrkande data framdeles vara att förwänta, så mycket mera, som meningens med merberörde och af Skådaren omskådade uppsats war, att den skulle tjena till inledning för kommande granskingar af Consistoriernas åtgärder. Den åter, som icke will gifwa sig tålamod till des, må, som sagt är, göra bekantskap med de ofwansföre nämnde Handlingar, och säkert skall han i dem, alldeles i motsats mot Menozas, finna tillräckligt nog af hwad han söker.

Annars kan Skådaren sjelf vara förwifad och äfwen tryggt försäkra sina wänner derom, att hwad helst man och kan förebrå Kometen, skall alldrig deribland vara bembdandet att nedsätta och förswaga anseendet af embetsverk och corporationer med besyffningar, hwilka icke kunna bewisas. Men å andra sidan, så snart misstragen äro gifna, hafwa wi alldrig och komma alldrig att derom, utan undantag för den ena eller den andra embetsmannas corpsen, underlåta att göra påminnelser, så kraftiga, som wi förmå. Dem renom är allting rent och de, som kända sig träffade, må gå in i sina egna samweten.

Underförningen af den frågan, huruvida förstyrelsen af det hela, pröfningsmagten tjenligen må vara belagd mellan flere instanser eller icke, är ej här stället att omröra. Wi instränka oss derföre blott till uttalandet af den förmodan, att någon, som noggrannt öfwertänkt våra statsförhållanden, wisserligen kan finnas, som tycker sig bättre besluten dermed, att måten revideras och intermedieert afgöras af erfarna och för saken mera opartiska män i en högre instans, än af sådana, hwilka möjligen kunna stå i de relationer till de rätt förkände, att derigenom de menskelige passionerne uppståkas. Emellertid hafwa wi dock icke önskat upprättandet af ett Consistorium generale, utan endast beklagat, att ett sådant, fordom gifwet förslag, icke kom till stånd, och sålunda lydde härom våra ord: "Desså wille den frommaste, till som äfwen den hjeltmodigaste och wisaste af våra

äldre Konungar, den ödbdige Gustaf II Adolph, inrätta i Stockholm, under Konungens egna ögon, ett Consistorium generale, som i högsta instansen skulle revidera och till Konungens afgörande öfwerlema de från stiftet inkommande ecclesiastiska och skolastiska mål, samt genom egen advokatlig hälla noga hand öfwer att Biskopar och Consistorier icke måtte handla godtyckligt utan enligt lag och författningar. De högre prelaternas alltid och allestädes råd begär att motverka all inskränkning af deras wunna wälde, samt deras wana att drifwa cabal, hindrade dock verkställigheten af detta, lika så wisa som helsofamma förslaget. m. m.

Skådarn tänktes för mera säkerhet skull ännu en gång öfwersejda dessa rader, för att sedermera deröfwer göra en conclusion. Wi hoppas, att de anförda citationerna icke äro mer swärlästa för honom än för den man, hwilken Journalen fordom twenne gånger förebrå, såsom den, hwilken ej en gång rätt kunde läsa fractur inantill.

(Slut e. a. g.)

Religion och Mythologi.

(Slut fr. N:o 10.)

Efter menniskans depravation lysse wäl ännu ljuset i mörkret. Men knappast hade släktet förskat sig, så tillwexte förderfvet ännu mer, och behofwet kräde ett återbrände. Den ewiga wissheten uppenbarade sig då genom dessa högre utrustade och begäfwade naturer, sanningens häröfder och ljusets sanningebud, hwilka inwigde menniskorna till en religids kult, till rening, sörsoning och den högstes dyrkan, sjelfwe föregående med herrliga exempel af dygd och fromhet. Dessa sändebud, dessa Religionens och det heligas stiftare, grundläggare af allt, hwad som kan förena jorden med himmelnen och upplysta menniskan ur stoftet till sitt ursprungliga wärde, hade intet annat syfte, ehuru man wanligtwis mätar dem såsom sluga bedragare och kloka räknemästare för egen winning och herrsklysnad, än att återställa det mellan menniskan och en högre werld brutna förhållandet, och deri ånyo insdra en sann harmoni; lära henna in

se naturens krafter och egenskaper, jemte sammansætningen, hvori hon på ett närmare sätt stod, under sitt ursprungliga tillstånd, med sin upphofsman.

Desa forntidens wise öfverlemnade antingen munteligen eller genom symboliska handlingar sina lädomar åt efterkommande. I tidernas längd uppgrumlades dessa kunskaper från slägte till slägte genom tillfälliga. Nu förverklades sinnebilder och föremål och häras uppkommo de mest vidunderliga idealer.

Will man tränga djupare in i dessa ämnen, så måste man med ett förstående öga låta förelägga sig urhistorierna, såsom de egentliga förvaringsrummen för forntidens Teogoni, des symboler och mytologi.

De fleste se i mytologierna blott ett spel af den menstliga phantasi och bildelsen för det underbara, en del åter hafwa, med förutsättning af deras djupa betydelse, sökt att gifwa dem en utläggning, ehuru dessa försökt stundom hvilat på blotta hypoteser. Andra åter med ett förnämt förakt för allt, som ej smakar af nutiden, hafwa rent af förkastat all högre syster i mytherne och ansett dem såsom foster af de mest råa och nästan djuriska tidevarf, utan något innehåll, eller inbudsdes sammanhang.

Wiserligen är också en stor del af mytologi en superstition eller ett spel af senare tider, sedan man förorat deras rätta betydelse. Twenne huswudåstygter, båggedera falska, hafwa emillertid framställt sig för att hwar på sitt wis göra sig gällande.

Enligt den första åsigtan, skulle all mytologi endast hafwa afseende på de första råa försöken i den menstliga kulturen, innefattande wisa hjeltedater, eller enligt den andra, föreskrifter med hänseende på jordbruk och skölder. Om nu också en del af de yngre mytherne härpå kunna syfta, så låter dock icke hela mytologien derifrån härleda sig; ty lika så litet som hon blott är en hjeltedhistoria, lika så litet är hon blott en Virgiliansk Georgi. Dertill kommer att många symboler endast äro vetenskapliga, om de också ej kunna referera sig på Astronomi, Astrologi m. m., eller äro några afguderiets bilder.

Det samma föremålet för all äkta mytologi är fastmer Menstligans historia, hennes ursprung, natur och bestämmelse; hon gifwer och in-

nesfattar uti sig bildliga föreställningar af det förflutna, närvarande och tillkommande m. m.

Den fullständigaste och tillförlitligaste historia om det gudomliga och menstliga, samt en högre werlds meddelanden och uppenbarelser till vårt slägte, äga wi dock i de hebraiska urlunderne. De bära framför alla andra med sig det klaraste vittnesbörd om sitt gudomliga upphof, emedan de i sig innefatta både lära, ord och handling. De antyda alla öwderfägligen på menniskans sanna förhållande till sitt ursprung, och äro friagne från alla idoler, de hafwa den nogaste hinsyftning på de djupaste sanningar, så i sinne som tankewerlden; de tala om Univerfi upphof och lagar, och äga i sitt förwar de första pålitliga spårerna till slägtets urhistoria och des utveckling i tiderna; de framtränga, i förbindelse med de kristna böckerna (N. Testamentet), hvilka äro en fortsättning och ett fulländande af det föregående, med sina blickar i sjelfwa den ewiges råd om vår bestämmelse och medlen att densamma ernå; de uppställa stuligen en följd af gudafände, med gudomlig kraft utrustade män till utvecklande af det stora återlösningsverket, suaborsbadt och besegladt genom den ensbode sonen i Gudi, han som är A och D, begynnelsen och ändan.

Om allt detta tala dessa böcker i ett sådant sammanhang, med en sådan höghet och fullständighet, att intet folkstags mytologiska legender kunna äfwen på det fjernaste afstånd dermed komma i jemnsbrelse. De äro och skola fålunda förblifwa källan till all sann Religion.

AFUSETT.

Ett nytt Nimmlexicon, Stockholms Posten, Dagbladet, Skämt och Allwar, och Stockholms Tidning.

I något nummer af Stockholms Posten har det ej länge sedan, i fall vårt minne ej bedrager oss, blifwit berättadt, huru som Brockhaus i Leipzig är sysselsatt med utgifwandet af ett Nytt Nimmlexicon, i anledning hwaraf den för öppning blifwit yttrat, att detta exempel äfwen bland oss måste finna efterföljd.

Detta wore wiserligen också till en stor hjälp och somerlig hugswalcke för de män, hwilkas wälfurna pennor tagit under sina wingars flugga öfwerfättandet af Sångpiccer för den Kongl. Swens

